

Слънцето и месецътъ сж двама родни братя, а звездичкитъ сж тѣхни сестрици. Слънцето свѣти на хората денемъ, а звездичкитъ — нощемъ. Домътъ имъ е въ рая, при дѣда Господа. Тамъ звездичкитъ цѣль день се разхождатъ изъ райскитъ градини, посрѣдъ игри и веселие. Така е било, така ще бжде, докогато свѣтъ свѣтува.

Едно време между звездичкитъ имаше една чудна звездичка, съ дълги златни коси, затова всички я наричаха Златокоска. Тя бѣше мълчалива и кротка, съ тѣжно лице и замисленъ погледъ. На очитъ ѝ често блестѣха сълзи, а никой

не бѣ видѣлъ усмивка на устнитъ ѝ.

Много пѣти, когато другитъ лудуваха, тя отиваше при дѣда Господа, слагаше глава на скута му и плачеше. А Господъ милваше златнитъ ѝ коси и питаше:

— Кажи ми, Златокоске, защо си все тѣжна и мълчалива, защо плачешъ? За какво скърбишъ? Ти си най-хубавата измежду всички звездички. Ти си най-любимата ми дѣщеря. Вижъ само ти имашъ златни коси. Не си ли доволна? Сърдишъ ли ми се за нѣщо? Кажи, какво ти тежи на сърдцето?

Така я милваше и разпитваше Господъ. А веднажъ зве-